

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821010313
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3821010313.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušan Krč-Šeberu, v trestnej veci proti obžalovanému L. F., nar. XX.X.XXXX v Q., trvale bytom U., I. Q. XXX/XX, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava, trestne stíhaného v bode 1) pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z.; v bode 2) pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z. a v bode 3) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z., na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. septembra 2021 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. júla 2021, sp. zn. 1T/56/2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. júla 2021, sp. zn. 1T/56/2021, bol obžalovaný L. F. uznaný vinným v bode 1) zo spáchania zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z.; v bode 2) zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z. a v bode 3) zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 214/2019 Z. z., na tom skutkovom základe, že:

1) obžalovaný v presne nezistený deň a čas v mesiaci február roku 2021 na adrese: U., ulica A. S., v bytovom dome vo vchode číslo XX poškodenej D. F., bytom U., A. S. číslo XX bránil využívať osobnú slobodu, zakázal jej odísť z bytu, zamkol vchodové dvere a zobral jej kľúč, keď sa jej podarilo ujsť, tak ju obžalovaný dobehol, chytil odzadu za bundu a násilím ju vytiahol späť do bytu, byt mohla opustiť až na druhý deň ráno, aj to len za jeho prítomnosti, aj keď chcela ujsť, tak sa jej to nepodarilo, počas toho bol agresívny a spôsobil jej drobné poranenia nezisteným spôsobom v podobe modrín, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie;

2) obžalovaný v letných mesiacoch v presne nezistený deň roku 2019 v čase okolo 20.00 hodiny v L. U., na mieste verejnosti prístupnom na ulici J. I. Q., na štrkovom parkovisku pri garážach zo zadnej strany D. T. fyzicky napadol poškodenú D. F. v motorovom vozidle a to takým spôsobom, že ju začal udierať pästami do hlavy, následne poškodená z vozidla ušla von, pričom obžalovaný vybehol za ňou, chytil ju, hodil na zem a tam do nej kopal, následne začala volať o pomoc, pričom obžalovaný intenzitu úderov zosilnil, pritom jej roztrhal oblečenie, následne začala neznáma žena na nich kričať, vtedy sa podarilo poškodenej vstať a utiecť, z tohto konania jej vznikli zranenia modriny a oderky, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie;

3) obžalovaný dňa 8. apríla 2021 v čase okolo 18.00 hodiny na adrese: U., ulica A. S., v bytovom dome vo vchode číslo XX/XX začal poškodenú D. F. pod vplyvom alkoholu obviňovať z nevery, pričom jej nadával,

urážal ju, že je šľapka, tiež sa jej vyhrážal fyzickou likvidáciou, že ju zabije, že skončí, že dopadne veľmi zle, pričom situáciu stihla telefonicky oznámiť svojej matke, ktorá privolala hliadku Polície, toto trvalo až do príchodu Polície, konania obžalovaného sa veľmi bála, cítila, že ju skutočne môže zabiť alebo jej inak ublížiť, pričom dychovou skúškou prístrojom Alcotest 7410, číslo prístroja J.-XXXX mu bola dňa 08. apríla 2021 v čase o 23.44 hodine nameraná hodnota 0,72 MG/L alkoholu v dychu, opakovanou dychovou skúškou dňa 09. apríla 2021 v čase o 02.40 hodine mu bola nameraná hodnota 0,41 MG/L alkoholu v dychu.

Za to bol odsúdený podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), n) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 3 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 51 ods. 2 Trestného zákona bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 36 mesiacov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona bolo obžalovanému L. F. uložené obmedzenie, spočívajúce v príkaze, aby sa počas plynutia skúšobnej doby nekontaktoval s poškodenou D. F. akoukoľvek formou, telefonicky, písomne, prostredníctvom elektronickej komunikácie alebo iným obdobným prostriedkom.

Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bolo obžalovanému L. F. uložené obmedzenie, spočívajúce v príkaze zákazu požívania alkoholických alebo iných návykových látok počas plynutia skúšobnej doby.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona bola obžalovanému L. F. uložená povinnosť, spočívajúca v príkaze sa počas plynutia skúšobnej doby úmyselne nepriblížiť na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov k poškodenej D. F., nar. XX.XX.XXXX a nezdržiavať v blízkosti akéhokoľvek obydlija poškodenej D. F. a tam, kde sa poškodená zdržuje alebo miesta, ktoré poškodená navštevuje.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona bola obžalovanému L. F. uložená povinnosť počas plynutia skúšobnej doby podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona bolo obžalovanému L. F. uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal odvolanie prokurátor do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku, ktoré smerovalo proti výrokom o uloženom treste v neprospech obžalovaného. Dodatočne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil. V úvode dôvodov odvolania poukázal na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Rozsudok súdu vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného a o uložení ochranného liečenia považujem za zákonný. S rozhodnutím súdu v časti výroku o treste a jeho dôvodmi sa nestotožňujem, pretože súdom uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby a so súčasným uložením probačného dohľadu a primeraných obmedzení a povinností podľa môjho názoru vzhľadom na závažnosť spáchaného zločinu a jeho rozsah ako i osobu obžalovaného je neprimerane mierny, nespravodlivý a nie je ani spôsobilý splniť účel tak individuálnej, ako ani generálnej prevencie, či výchovný účel u obžalovaného.

Súd svoje rozhodnutie o treste zdôvodnil tým, že v prípade obžalovaného ide o osobu, ktorá podľa názoru súdu páchala trestnú činnosť pod vplyvom žiarlivosti. Súd považuje vzhľadom na okolnosti prípadu, keď aj samotná poškodená mala vplyv na konanie obžalovaného, čím u neho vzbudzovala dojem vzájomného spolužitia, za neprimerane prísne ukladať nepodmienečný trest už len v samej spodnej hranici, teda vo výmere 3 rokov tak, ako to navrhoval prokurátor. Podľa názoru súdu by aj uloženie nepodmienečného trestu za použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam bolo neprimerane prísne a nesplnilo by to účel, pretože obžalovaný si vo výkone väzby uvedomil svoje nesprávne konanie a je si vedomý toho, že v prípade porušenia obmedzení a nevedenia riadneho života počas plynutia skúšobnej doby, by musel nastúpiť do výkonu trestu.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

V prvom rade je nevyhnutné zdôrazniť, že obžalovaný sa z formálno-právneho hľadiska dopustil v rámci zbiehajúcich sa trestných činov okrem iného aj závažného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, za ktorý dovoľuje Trestný zákon uložiť trest odňatia slobody vo výmere troch až ôsmich rokov.

V súvislosti s uložením trestu odňatia slobody obžalovanému vo výmere 3 roky, ktorého výkon bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 3 roky a so súčasným uložením probačného dohľadu a primeraných obmedzení a povinností dávam do pozornosti skutočnosť, že v danom prípade nejde o ojedinelý excés v správaní obžalovaného, ktorý by sa trestnej činnosti dopustil jednorazovo alebo v relatívne krátkom časovom období. Obžalovaný sa skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný dopustil voči poškodenej D. F. v období roku 2019, v mesiaci február a apríl 2021. V tejto súvislosti nemožno opomenúť aj predchádzajúce postihnutia obžalovaného v priestupkovom konaní. Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov sa obžalovaný agresívneho správania voči poškodenej D. F. dopustil aj dňa 18.08.2020, kedy jej vulgárne vynadal a následne ju aj fyzicky napadol. Agresivite a absencii akýchkoľvek zábran v správaní obžalovaného nasvedčujú aj ďalšie záznamy v evidencii priestupkov. Nevhodné správanie voči poškodenej priznal sám obžalovaný, ktorý pripustil, že je voči nej často agresívny - vykopávanie dverí, inokedy ich poškodzovanie trhaním, rezaním z dôvodu, že ho mala poškodená nahnevať, bije poškodenú, kričí na ňu a tiež jej nadáva.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, hlavným motívom konania obžalovaného bola snaha zabráneniu ternu, aby sa s ním poškodená rozišla, ako aj požívanie alkoholických nápojov. V nadväznosti na motív obžalovaného je následne jednou z najvýznamnejších okolností veci samotná závažnosť jeho protiprávneho konania, ktorým zásadným spôsobom zasiahol do osobnej slobody poškodenej, jej práva, aby nebola vystavená závažným vyhrážkam ale aj medziľudských vzťahov a zásad slušného správania na verejnosti alebo na mieste verejnosti prístupnom.

Pokiaľ ide o hodnotenie osoby páchatel'a a jeho doterajšieho spôsobu života, treba uviesť, že záver o tom, že účel trestu sa môže dosiahnuť aj bez jeho výkonu, bude spravídla odôvodňovať zistenie, že páchatel' dosiaľ viedol riadny život. Pri hodnotení doterajšieho spôsobu života sa treba zaoberať prípadnou recidívou, ako aj okolnosťami, že sa páchatel' dopustil trestného činu opätovne. Okolnosti prípadu v zmysle tohto ustanovenia sa nevzťahujú na osobu páchatel'a, ani na možnosti jeho prevýchovy a nápravy, ale sa týkajú spáchaného trestného činu, najmä pokiaľ ide o spôsob jeho spáchania, mieru zavinenia páchatel'a, pohnútku, situáciu a prostredie, za ktorých k jeho spáchaniu došlo, ako aj spoločenské pomery v čase a na mieste spáchania trestného činu.

Trest odňatia slobody ukladaný v trestnom konaní je primárne koncipovaný ako nepodmienečný trest. Až za predpokladu splnenia zákonných podmienok upravených v § 49 Trestného zákona je súd oprávnený pristúpiť k podmienčnému odkladu uloženého trestu odňatia slobody. Žiadny páchatel' trestnej činnosti nemá zákonný nárok na podmienčný odklad výkonu trestu odňatia slobody, k tomuto možno pristúpiť len po splnení zákonných podmienok.

Mám za to, že súd pri rozhodovaní o treste nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného nemožno prihliadať. Je pravdou, že vzhľadom na to, že v prípade jeho odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T 172/10 sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, avšak táto skutočnosť má vplyv na hmotnoprávne posúdenie konania obžalovaného v zmysle ne(zistenia) príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, prípadne iného hmotnoprávneho dôsledku recidívy. Na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného je však potrebné prihliadnuť z dôvodu celkového posúdenia jeho osoby. Predmetným rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, čo naznačuje jeho problémom pri ovládaní sexuálneho pudu, ktoré sú prítomné aj

vo vzťahu s poškodenou. Napokon aj z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby obžalovaného prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný v minulosti spáchal trestné činy a z tejto skutočnosti sa dal vyvodíť príslušný záver, že sa jedná o obžalovaného so sklonsmi páchať trestnú činnosť a má negatívny, resp. ľahostajný vzťah k spoločenským hodnotám chránených Trestným zákonom.

Názor súdu, podľa ktorého má zmierňovať závažnosť konania obžalovaného to, že aj samotná poškodená mala vplyv na jeho konanie, čím u neho vzbudzovala dojem vzájomného spolužitia považujem za neudržateľný, nemajúci súvis s posúdením závažnosti skutkov. V prvom rade poukazujem na to, že skutočnosť, či poškodená vzbudzovala alebo nevzbudzovala dojem vzájomného spolužitia nebolo v konaní preukázané, nakoľko ako obžalovaný, tak aj poškodená počas konania povahu ich vzťahu nevedeli jednoznačne určiť. Nie je preto možné povedať, že ich vzájomný pomer mal charakter hlbšieho citového vzťahu, kedy by žiarlivosť obžalovaného bola ospravedlniteľná (neschvaľujúc pritom jej prejavy). Napriek uvedenému možno z vykonaných dôkazov mať za to, že v prípade vzťahu obžalovaného a poškodenej išlo len o povrchný vzťah, ktorého základom boli sex a užívanie návykových látok, preto názor súdu o vzbudzovaní vzájomného spolužitia považujem prinajmenšom za nedôvodný. V druhom rade v súvislosti s argumentáciou súdu ohľadne povahy vzťahu obžalovaného s poškodenou uvádzam, že aj keby poškodená u obžalovaného vzbudzovala dojem vzájomného spolužitia, nejde o skutočnosť ospravedlňujúcu závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa voči nej obžalovaný dopustil. Takéto správanie obžalovaného voči osobe, ktorá u neho mala podľa názoru súdu vzbudzovať dojem vzájomného spolužitia, považujem práve za ešte závažnejšie, ako keby tomu tak nebolo. Zároveň nemám za to, že žiarlivosť ako motív spáchanej trestnej činnosti predstavuje okolnosť prípadu, ktorá by odôvodňovala uloženie podmienenečného trestu odňatia slobody.

Podľa obžaloby je nesprávnym posúdením aj priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona obžalovanému, teda že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Uvedená poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Vyžaduje si aktívnu účasť páchatel'a pri vyšetrovaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu. V tejto súvislosti poukazujem na postoj obžalovaného k trestnému konaniu, kedy od jeho začiatku popieral spáchanie skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu. Nemožno preto konanie správanie hodnotiť ako napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti, keď k jeho priznaniu došlo až v neskoršom štádiu trestného konania, kedy sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal pod ťarchou zabezpečených dôkazov nasvedčujúcich spáchaniu trestných činov, a to zo zisťného dôvodu - dosiahnutia miernejšieho trestu.

V zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánnosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočného predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takom prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky pred výchovnou zložkou trestu.

S poukazom na vyššie uvedené úvahy sa okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku riadne nevysporiadal so skutočnosťou, že obžalovaný bol už v minulosti súdne trestaný a neuviedol konkrétne, jasné, zrozumiteľné a logické dôvody, ktoré by odôvodňovali správnosť záveru, že trestné činy, pre ktoré je obžalovaný trestne stíhaný v tomto konaní, by boli skutočne len - mimoriadnym excesom, že u obžalovaného bol už predchádzajúcim trestom odňatia slobody úplne naplnený výchovný účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. (nadobudnutie trvalého a pevného vnútorného presvedčenia viesť riadny život) a že napriek recidíve obžalovaného nie je potrebné za účelom ochrany spoločnosti pred obžalovaným v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona primárne uprednostniť represívnu stránku trestu, založenú na vytvorení objektívnych prekážok, aby sa obžalovaný nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti.

Z uvedených dôvodov považujem uloženie podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a primeraných obmedzení a povinností za neprimerane mierny trest, ktorý nepovedie k splneniu účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona. Podľa môjho názoru uložený trest nezodpovedá všetkým hľadiskám rozhodným pre ukladanie trestov, keďže so zreteľom na závažnosť, spôsob a okolnosti spáchaného trestného činu, predovšetkým na vyššie osobitne uvedené okolnosti veci, je uložený podmienený trest odňatia slobody veľmi mierny. Takto uložený trest nemôže v žiadnom prípade pozitívne pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život. Uložený trest sa vzhľadom na uvedené ani z hľadiska verejného záujmu voči ostatným členom spoločnosti neprejavuje ako prvok generálnej prevencie. Nie je spôsobilý pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov. Súčasne takýto trest nemôže dostatočne vyjadrovať ani morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Mám za to, že v prípade obžalovaného L. F. bude len výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody spĺňať kritériá individuálnej a generálnej prevencie a bude dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku z dôvodu porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 a § 36 písm. n) Trestného zákona zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o treste, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a obžalovanému uložil podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2, § 36 písm. 1), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prípadne aj s uplatnením ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V úvode vyjadrenia obhajoba poukázala na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku a na to, že proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie a na podstatu písomných dôvodov odvolania. Ďalej obhajoba uviedla nasledovné:

„Vzhľadom k tomu, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní, konanom dňa 21.07.2021 učinil vyhlásenie o svojej vine podľa ust. § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, ktoré súd v súlade s ust. § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal, nebolo potrebné na hlavnom pojednávaní vykonávať dokazovanie v otázke viny obžalovaného, ale súd vykonal len dokazovanie ohľadne výroku o treste. Keďže sa obžalovaný týmto spôsobom v celom rozsahu doznal ku všetkým skutkom, ktoré mu obžaloba kládla za vinu, prvostupňový súd správne u neho zobral do úvahy a priznal mu dve poľahčujúce okolnosti a to poľahčujúcu okolnosť v zmysle ust. § 36 písm. 1) Tr. zákona, t. j. že sa priznal k spáchaniu trestných činov a trestné činy úprimne oľutoval a poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, t. j. že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. V tejto súvislosti prokurátor vo svojom odvolaní vytyka prvostupňovému súdu nesprávnosť jeho postupu pri zohľadnení aj poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, nakoľko podľa jeho názoru neboli splnené zákonné podmienky na jej aplikáciu poukazujúc na to, že obžalovaný sa doznal ku skutkom kladeným mu za vinu až v neskoršom štádiu trestného konania a to pod ťarchou zabezpečených dôkazov zo zisťovacieho dôvodu - dosiahnutia miernejšieho trestu. S týmto názorom prokurátora sa obhajoba nestotožňuje a považuje postup prvostupňového súdu pri zohľadnení uvedenej poľahčujúcej okolnosti v tomto smere za správny a zákonný. Je pravdou, že obžalovaný v prvotnej fáze trestného konania najskôr popieral spáchanie skutkov kladených mu za vinu, avšak ešte v priebehu prípravného konania si sám uvedomil nevhodnosť a nesprávnosť svojho správania a konania voči poškodenej a k spáchaniu skutkov sa v plnom rozsahu priznal. Na tomto postojí následne zotrval aj v konaní pred súdom, kedy na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o svojej vine, ktoré súd prijal. V tejto súvislosti si obhajoba dovoľuje poukázať na to, že podľa nášho názoru nebola dôkazná situácia vo vzťahu k niektorým skutkom kladeným obžalovanému za vinu a to najmä pokiaľ išlo o skutky pod bodom 2 a 3 právne kvalifikované ako prečin výtržníctva a prečin nebezpečného vyhrážania, úplne jednoznačná, pričom tieto skutky boli primárne a výlučne postavené len na výpovedi poškodenej, ktorá sa však ani sama počas jej výsluchov v prípravnom konaní nevedela bližšie vyjadriť ku konkrétnym skutkovým okolnostiam ich spáchania. Aj napriek tejto skutočnosti obžalovaný dobrovoľne zmenil svoj postoj v otázke viny za spáchanie uvedenej trestnej činnosti, k týmto skutkom sa v celom rozsahu doznal, úprimne ich oľutoval a tým, že na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine, výrazným spôsobom

uľahčil súdu dokazovanie v otázke jednoznačného preukázania viny obžalovaného v celom rozsahu podanej obžaloby.

Z uvedeného dôvodu preto obhajoba zastáva názor, že práve s poukazom na tento postoj obžalovaného, ako aj s prihliadnutím k tomu, že vyhlásenie obžalovaného je potrebné vnímať ako najvyššiu formu jeho napomáhania príslušným orgánom, prvostupňový súd správne zobral u neho do úvahy aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona. Okresný súd Prievidza zároveň tieto okolnosti citlivo posúdil a správne zohľadnil aj v rámci samotného ukladania trestu obžalovanému.

Obhajoba opätovne ako už aj v rámci hlavného pojednávania poukazuje aj na osobné pomery obžalovaného, ktorý pochádza zo slušnej a usporiadanej rodiny, doposiaľ nebol súdne trestaný, resp. sa v súčasnosti na neho hľadá ako na neodsúdeného páchatel'a a tieto okolnosti prvostupňový súd taktiež pri ukladaní trestu zohľadňoval. V tomto smere sa obhajoba nestotožňuje s právnym názorom prokurátora prezentovaným v jeho odvolaní, že aj napriek zahladeniu odsúdenia u obžalovaného. Je potrebné v rámci ukladaniu trestu prihliadať aj na skutočnosť, že obžalovaný v minulosti páchal trestnú činnosť. Je pravdou, že obžalovaný bol v minulosti uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, avšak vzhľadom k tomu, že predmetné odsúdenie má zahladené, nie je možné na toto odsúdenie akýmkoľvek spôsobom prihliadať a to ani v rámci hodnotenia osoby pri ukladaní trestu obžalovanému, nakoľko v takom prípade by sa právny inštitút zahľadania odsúdenia miňal svojmu účelu a ak by takéto posudzovanie osoby obžalovaného malo zaväziť v tom smere, že bude súdom obžalovanému z uvedeného dôvodu ukladaná prísnejšia forma trestu, bol by takýto postup súdu výrazným spôsobom smerovaný v neprospech obžalovaného. Taktiež poukazujem na to, že predchádzajúce už zahladené odsúdenie obžalovaného nemá žiadny súvis s trestnou činnosťou obžalovaného, za ktorú bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Prievidza, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným za skutky majúce charakter násilnej trestnej činnosti a nie za trestný čin alebo trestné činy sexuálneho charakteru.

Je pravdou, že obžalovaný sa dopustil jednotlivých skutkov primárne v príčinnej súvislosti s nadmerným škodlivým užívaním alkoholu a omamných a psychotropných látok, čo ho samozrejme na jednu stranu nezabavuje trestnoprávnej zodpovednosti a samozrejme nijak neospravedľuje, na druhú stranu si však tento svoj problém obžalovaný v plnej miere uvedomuje, je ochotný ho dobrovoľne riešiť a je ochotný sa aj sám z vlastnej iniciatívy podrobiť, ochrannému protialkoholickému liečeniu ambulantnou formou. Tento svoj postoj obžalovaný prezentoval už pred znalcom z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria) v rámci realizovaného znaleckého dokazovania v prípravnom konaní, kedy znalec práve s poukazom aj na dobrovoľný súhlas obžalovaného u neho odporučil nariadiť protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Taktiež poukazujem na to, že obžalovaný považuje svoj vzťah s poškodenou za ukončený, má záujem po prepustení jeho osoby na slobodu úplne skončiť s konzumáciou alkoholu a návykových látok, rád by odišiel za svojou sestrou do Bratislavy, kde má prísľub práce s tým, že svoj doterajší život si chce usporiadať, aby sa mohol opäť plnohodnotne zaradiť do spoločnosti. Obhajoba je zároveň toho názoru, že už len doterajší pobyt obžalovaného vo väzbe, bol pre neho dostatočným ponaučením, aby zmenil svoj postoj k životu a v budúcnosti sa už viac nedopúšťal páchania akejkoľvek trestnej činnosti.

Obhajoba sa taktiež nestotožňuje s názorom prokurátora, že v prípade obžalovaného môže len výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody spĺňať kritéria individuálnej a generálnej prevencie a bude dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Mám za to, že vzhľadom na všetky okolnosti spáchania skutkov obžalovaným, dôkaznú situáciu ustálenú v rámci vykonaného dokazovania a osobu obžalovaného, by ukladanie nepodmienečného trestu tak ako to navrhuje prokuratúra, bolo v danom prípade neprimerane prísne a miňalo by sa účelu trestu. V tomto smere sa obhajoba stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že ukladanie podmienečného trestu s probačným dohľadom obžalovanému za súčasného ukladania adekvátnych povinností a obmedzení obžalovanému, bude dostatočným spôsobom vplývať na prevýchovu a ďalšie správanie obžalovaného a takýto trest je zároveň dostatočný aj z hľadiska jeho prevencie a represie. Mám za to, že nutnosť dodržiavať podmienky probačného dohľadu, ako aj uložených obmedzení a povinností zo strany obžalovaného, budú dostatočnou zárukou nad ďalším správaním obžalovaného a taktiež budú mať dostatočný výchovný účel v tom smere, aby obžalovaný zmenil svoj doterajší postoj k životu s tým, že ak obžalovaný túto šancu nevyužije a nedodrží jednotlivé podmienky podmienečného odsúdenia, bude musieť v takom prípade niesť následky v podobe premeny jeho trestu na trest nepodmienečný.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že Okresný súd Prievidza postupoval pri ukladaní trestu správne a zákonným spôsobom, keď aj s poukazom na ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom za súčasného uloženia príslušných obmedzení a povinností vyplývajúcich z ust. § 51 ods. 3 a 4 Tr. zákona, ktorý bude dostatočný na nápravu obžalovaného a zároveň na ochranu spoločnosti a z uvedeného pohľadu preto považujem odvolanie prokurátora za neopodstatnené a nedôvodné.

Na základe uvedených skutočností navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora OP Prievidza ako nedôvodné zamietol.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátora, prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla vyhovieť odvolaniu prokurátora. Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o otázku správnosti samotného napadnutého rozsudku okresného súdu, na základe preskúmania veci odvolací súd zistil, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré vyhlásenie okresný súd prijal podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Na základe tohto postupu okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného, ktoré rozhodnutie o vine je nenapadnuteľné odvolaním. Preto prieskumná povinnosť odvolacieho súdu sa v tomto prípade nemohla vzťahovať na výroky o vine obžalovaného, ale predmetom posudzovania správnosti a zákonnosti mohli byť len odvolaním prokurátora napadnuté výroky o uloženom treste obžalovanému.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, sa senát odvolacieho súdu nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, uvedenej v dôvodoch podaného odvolania.

Z odôvodnenia odvolania prokurátora vyplýva, že prokurátor namieta správnosť priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. a uloženie trestu v rozpore so zásadami ukladania trestu podľa § 34 Tr. zák., v čom prokurátor videl vady napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietanú správnosť priznania poľahčujúcej okolnosti obžalovanému podľa § 36 písm. n) Tr. zák., na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v tejto otázke postupoval správne a v súlade so zákonom. Odhliadnuc od správnosti argumentácie obhajoby k tejto otázke vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora, ktorá argumentácia má oporu v obsahu spisového materiálu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o svojej vine, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal a ktoré prijaté vyhlásenie obžalovaného bolo v tomto prípade zákonným podkladom pre rozhodnutie o vine obžalovaného. V tejto súvislosti tento senát odvolacieho súdu považuje za potrebné uviesť, že v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe v otázke aplikácie ustanovenia § 36 písm. n) Tr. zák. naďalej zotrváva na právnom názore, podľa ktorého poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel napomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, čo však neznamená, že páchatel takto musí bezpodmienečne napomáhať všetkým orgánom, ktoré sú príslušné na vykonanie jednotlivých štádií trestného stíhania v konkrétnej veci. Podľa názoru tohto senátu odvolacieho súdu

platná právna úprava, rešpektujúca zásadu kontradiktórnosti a nestrannosti súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, kladie ťažisko dokazovania v trestnom stíhaní na konanie pred súdom, pričom prípravné konanie v zásade slúži len na prípravu dôkazov, ktoré majú byť vykonané v konaní pred súdom, teda najmä na prípravu dôkazov, o ktoré chce prokurátor v konaní pred súdom oprieť svoje skutkové tvrdenia v obžalobe. Ak obžalovaný v konaní pred súdom podľa zákona vyhlási svoju vinu zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a súd podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. takéto vyhlásenie obžalovaného prijme s následkom, že dokazovanie v rozsahu priznaného skutku sa nebude vykonávať, primárne tým uľahčuje najmä činnosť prokurátora v trestnom stíhaní, konkrétne v štádiu konania pred súdom tým, že prokurátor už nemusí pred súdom navrhovať a vykonávať žiadne dôkazy za účelom preukázania pravdivosti svojich skutkových tvrdení v obžalobe, z ktorého dôvodu prokurátor na hlavnom pojednávaní už nemusí v tejto časti niesť pred súdom svoje dôkazné bremeno. V súlade s týmto názorom sú aj právne názory vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 4Tdo 63/2016, na obsah odôvodnenia ktorého uznesenia tento senát týmto poukazuje. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v danom prípade správne aplikoval ustanovenie § 36 písm. n) Tr. zák., keď v prejednávacom prípade priznal obžalovanému aj túto poľahčujúcu okolnosť. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s názorom prokurátora, že priznanie poľahčujúcej okolnosti obžalovanému aj podľa § 36 písm. n) Tr. zák. by odôvodňovalo danosť vady napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Pokiaľ ide o namietanú neprímeranú miernosť uloženého trestu v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zák., na základe preskúmania veci sa odvolací súd nestotožnil s opodstatnenosťou ani tejto odvolacej námietky prokurátora.

Hoci ako už bolo vyššie uvedené, odvolací súd v prejednávacom prípade nemá právomoc preskúmať správnosť a zákonnosť výrokov o vine napadnutého rozsudku okresného súdu, pri posudzovaní otázok primeranosti uloženého trestu má odvolací súd právo hodnotiť vo výrokoch o vine napadnutého rozsudku ustálené skutkové okolnosti prípadu z hľadiska aplikácie ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák.

Z výroku o vine obžalovaného vyplýva, že obžalovaný bol uznaný zo spáchania skutku pod bodom 1), ktorý skutok bol právne posúdený ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. d) Tr. zák., teda ako čin, spáchaný závažnejším spôsobom konania - násilím.

Trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu.

Podľa § 122 ods. 7 Tr. zák. trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby, alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti, alebo ak páchatel použil násilie proti veci iného.

S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia vyvstáva otázka, aký je obsahový význam slov „bráni užívať osobnú slobodu“, použitých v ustanovení § 183 ods. 1 Tr. zák. Pri výklade obsahového významu uvedených slov si tento senát odvolacieho súdu nevie predstaviť, akým iným konkrétnym spôsobom, než fyzickým násilím proti telesnej integrite inej osoby, by bolo objektívne možné „brániť“ tejto inej osobe v užívaní jej osobnej slobody, ako to má na zreteli ustanovenie § 183 ods. 1 Tr. zák. Preto podľa právneho názoru tohto senátu obsahový význam slov „bráni užívať osobnú slobodu“, použitý v ustanovení § 183 ods. 1 Tr. zák. v sebe obsahovo zahŕňa použitie násillia v zmysle § 122 ods. 7 Tr. zák. S poukazom na ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. a s poukazom na uvedené podľa názoru tohto senátu nebol daný dôvod na posúdenie skutku pod bodom 1) napadnutého rozsudku aj podľa § 183 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 138 písm. d) Tr. zák.

V súvislosti s posudzovaním okolností prípadu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na znenie ustanovenia § 184 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Trestného činu obmedzovania slobody pobytu podľa § 184 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto ľstou, alebo násilím, hrozbou násillia, alebo ujmy iného neoprávnene núti k pobytu na určitom mieste.

Ako vyplýva z popisu skutku 1) vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, podstatou konania obžalovaného, zo spáchania ktorého bol právoplatne uznaný vinným, je to, že obžalovaný zakázal

poškodenej odísť z bytu, zamkol dvere a zobral poškodenej kľúč a keď sa jej podarilo ujsť, tak poškodenú dobehol, násilím poškodenú vtiahol späť do bytu. Z uvedeného popisu konania podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že obžalovaný násilím nútil poškodenú k pobytu na určitom mieste, konkrétne pobytu v byte bytového domu v U. na E. A. S. číslo XX, ktoré konanie obžalovaného je plne subsumovateľné pod pojmové znaky špeciálnej skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania slobody pobytu podľa § 184 ods. 1 Tr. zák.

Hoci uvedené výhrady odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní nie je možné aplikovať vo vzťahu k právoplatným výrokom napadnutého rozsudku o vine, podľa právneho názoru odvolacieho súdu nie je možné na uvedené výhrady neprihliadať pri posudzovaní závažnosti činu v súvislosti s preskúvaním primeranosti trestu, uloženého obžalovanému napadnutým rozsudkom. Na základe uvedených výhrad sa odvolací súd nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora o závažnosti činov obžalovaného do takej miery, že by obžalovanému bolo nutné uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody.

Odvolací súd sa tiež nestotožnil so správnosťou názoru prokurátora, podľa ktorého by u obžalovaného malo ísť o recidívu. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že na obžalovaného sa hľadí, akoby v minulosti nebol odsúdený v zmysle § 93 ods. 1 Tr. zák., ktorá zákonná právna fikcia sa musí rešpektovať.

S poukazom na uvedené a s poukazom na správnosť úvah okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, na obsah ktorého odôvodnenia odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, ktoré úvahy okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, odvolací súd na podklade dôvodov odvolania prokurátora nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. k odôvodnenému záveru o neprimeranej miernosti trestu, uloženého obžalovanému napadnutým rozsudkom.

Na základe preskúmania správnosti odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu odvolací súd nezistil ani chyby odvolaním prokurátora nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.